

NA VLASTNÍ NOHY

Dobrodružství tam, kde to málokdo čeká

Lidé odjakživa chtěli zažít něco neobyčejného. V dnešní době, kdy je téměř každý kout světa objeven a důkladně probádán, se tyto nevšední zážitky stávají těžko dostupnými. Ale přitom je každý může mít na dosah ruky. Na cestách se může přihodit mnoho dobrodružství a přitom to může být i na místech, na kterých by to málokdo čekal. Seriál nabídne pohled na cestování, na nečekané překážky a události a zavede nás na krásná místa. Divákovi zprostředkuje pohled z více stran a jen on se na konci rozhodne, kterou cestu si chce vybrat a co je pro něho v příběhu důležité. Cyklus režisér natáčel dlouhých pět let. V každém dílu se věnuje jinému příběhu a volí jiný vyprávěcí rámec podpořený atraktivním obrazovým materiálem, filmovou hudbou a podmanivým komentářem Ondřeje Vetchého. " *Od jiných dokumentů podobného typu se cyklus liší meditativní náladou a také tím, že autor projektu Rudolf Havlík je spíše než cestovatelem jakýmsi poutníkem, který se vydává do říše starých příběhů, fantazie a přírody,*" říká kreativní producentka cyklu **Alena Müllerová**.

Rudolf Havlík: Jakmile se někdo vydá na cestu, nikdy se z ní nevrátí stejný, ať už jde kamkoliv.

Rudolf Havlík - podnikatel, blogger, spisovatel, režisér, scenárista a dobrodruh. Která z těchto profesí je vám nejbližší a proč?

Za svůj život jsem prošel mnoha profesemi. Byl jsem například i barman nebo uklízeč nádobí. Každý člověk vystřídal několik prací a já jsem se postupem času dopracoval tam, kde se cítím nejlépe a to jako režisér a scénárista. To je moje práce, která mě baví, živí a spojuje všechny mé zájmy a sny dohromady.

Jak vznikl nápad na cestopis Na vlastní nohy?

Kdysi jsem napsal článek, který se jmenoval Poslední sbohem a byl o mořských želvách. Legenda říká, že mořské želvy pláčou, když kladou svá vejce. A tak vznikla jednoduchá myšlenka o vyprávění z cizích zemí. O výpravách za dobrodružstvími, která už se v dnešní době příliš nedělají. Trochu staromódní výpravy za legendami, zvířaty a přírodou. Vyrůstal jsem na Otakaru Batličkovi, Jacku Londonovi, Zikmundu a Hanzelkovi a dalších a tento způsob vyprávění se v moderním světě zcela vytratil. A já jsem se chtěl k těmto úžasným příběhům plným fantazie vrátit, prožít je a připomenout je i lidem, kterým třeba mohou také chybět.

Na základě jakých kritérií jste vybíral destinace, kterým se budete věnovat?

Vybíral jsem na základě mého osobního přesvědčení, že dané destinace mohou nabídnout zajímavý příběh, nápad nebo myšlenku, která by mohla být nosná nebo zajímavá pro člověka, který bude seriál sledovat. Záměrem bylo složit ucelený obraz osmi cest, které dohromady mají silné vyznění. Snažil jsem se řídit zkušenostmi a zbytek už byla jen fantazie a instinkt.

Proč tento cestopis vezme diváka hned v prvním díle zrovna na konec světa na Špicberky?

Protože tam vše vždy začíná a končí. Na konci světa. Tam už zbývají vždy jen dvě možnosti. Otočit se nebo pokračovat někam dál, do neznáma. A to je jednou z hlavních myšlenek seriálu. Začít na konci světa a tam také skončit.

Zdá se, že na rozdíl od většiny režisérů jste při práci na tomto cestopisu netrávil většinu času za kamerou ale před ní, má tento přístup nějaký speciální důvod?

Snažil jsem se najít nový způsob komunikace s divákem. Trochu jednodušší a výtvarně zajímavý. Aby průvodce nerušil, ale provázel. A čas jsem strávil jak před kamerou, tak za ní, jen zvolená forma byla předem promyšlená. Společně s kameramanem jsme se ale často proklínali, že jsme si zvolili zdánlivě jednoduchý, ale ve výsledku velmi složitý způsob vyjadřování. Věřím tomu, že lidé jsou rádi, když mají sebou na cestě průvodce. Na druhou stranu věřím, že by průvodce neměl zasahovat do

děje příliš. Kromě toho já nejsem zrovna dobrý herec, takže jsem se snažil omezit natolik, abych nebyl příliš na obtíž. Chtěl jsem fungovat pouze jako ukázka toho, že se lidé mohou vydat po našich stopách a zažít úžasná dobrodružství sami. Doufám, že příště mi sebou dovolí vzít herce, který by mě vystřídal a já bych se mohl soustředit za tou kamerou a nemusel se škrábat do každého kopce.

Jaký máte po všech vašich světových dobrodružstvích vztah k České republice?

Miluji Čechy a vždy se sem rád vracím. Je to pro mě domov a vždy bude. Mnoho věcí mi tu vadí a věřím, že se změni, ale je také mnoho věcí, které tu mám rád a doufám, že se nikdy nezmění, protože jsou zcela jedinečné.

Snažíte se cyklem veřejnosti předat i nějaké poselství o stavu ekologie a její udržitelnost?

Těchto otázek se samozřejmě dotýkám a jsou pro mě důležité, nicméně jsou to mé osobní poznatky a názory, které se nemusí slučovat s názory ostatních. Jsou to úvahy a myšlenky, které považuji za důležité a na druhou stranu vím, že v tomto formátu nemám rozhodně šanci danou problematiku obhájit jednoznačnými argumenty. Myslím si, že by se lidé na svých cestách měli chovat slušně, měli by více zapojit mozek a snažit se pomáhat, když je to potřeba nebo když mají tu možnost. Aby se na svých cestách učili. Protože jedině vzdělání dokáže změnit náš pohled nejen na ekologii a udržitelnost zdrojů, ale na společnost, lidstvo, přírodu a vůbec na všechno. Ve vědění je síla. Myslím si, že to víme všichni. A stejně tak je tomu i na cestách.

Váš přístup k uměleckému vyjádření ohledně cizích zemí se ve vašich knihách a v Na vlastní nohy velmi liší. Našel byste nějaké styčné body?

Mé knihy vyšly před mnoha lety a já byl o dekádu mladší člověk. Na cestách člověk neustále mění své názory, vyjadřování a způsob myšlení jednoduše proto, že se neustále učí a poznává nové věci. Nevadí mi změnit názor a nevadí mi, že jsem ho někdy měl třeba jiný. Myslím si, že je to přirozené. Osobně však vidím mnoho styčných ploch, které se jen jednoduše obrousily do jiných tvarů. Jakmile se někdo vydá na cestu, nikdy se z ní nevrátí stejný, ať už jde kamkoliv.

Máte za sebou dva celovečerní filmy, má režisérská práce na cestopisu oproti filmům nějaká výrazná specifika?

Dokumentární práce je zcela odlišná od předem připraveného scénáře celovečerního filmu. Pracuji se základní myšlenkou a nikdy nevím, co mě na cestě potká. Jestli bude špatné počasí, nebo jestli se nám podaří najít zvíře, za kterým se vydáváme. Nemáme předem připravené pozice, věříme, že budeme mít štěstí, protože i to je součástí našeho dobrodružství. Neustále se nám rozbíjela technika a byli jsme nuceni pracovat v havarijních podmínkách a přesto všechno ze sebe dostat maximum, aby se bylo na co dívat. Taková věc je časově náročná a o to náročnější je probrat natočené záběry, shrnout je do funkčního celku, dát mu nosnou myšlenku, nenudit a přidat dalších tisíc věcí, aby to mělo šmrnc. A také se vám to velmi snadno nemusí vůbec povést. Je to neuvěřitelná dřina.

S ČT spolupracujete na dalším projektu s názvem Bábovky, můžete o něm něco říci?

Na celovečerním filmu Bábovky pracujeme s Radkou Třeštíkovou už skoro rok a půl. Pro nás oba je to velmi ambiciózní projekt a adaptovat takto úspěšnou knihu je velká výzva. Film nám začíná ožít pod rukama, protože už máme za sebou většinu obsazení a finální verzi scénáře, podle které se bude natáčet. Ten scénář mám moc rád, protože jde ještě dál, než kniha a ve filmovém vyprávění mi poskytuje ohromný prostor, který se budu snažit využít, jak nejlépe to dovedu. Víc zatím nevím. Jen, že jsem nervózní, mám strach, těším se, věřím si, váhám a to vše dohromady, protože tak vzniká podle mě každý velký projekt. Je plný silných emocí. Těším se na ten film.

Jaká je Vaše nejoblíbenější světová destinace a proč?

Má nejoblíbenější světová destinace je domov. Protože tam má cesta končí a nová začíná. A málokdy se do něj dostanu. Všechny ostatní cesty mají něco do sebe. Všude mě něco čeká a já nikdy nevím, co to bude. Nemám favoritní destinaci, protože vždy je co objevovat. Mám rád nové věci, nová místa a nové projekty. Snažím se dívat dopředu, učit se novému a hledat cesty, které jsem ještě neprošel, jak ve světě, tak v životě.

Anotace prvních pěti dílů:

1. Díl – Apokalypsa

V prvním dílu přírodopisného dokumentárního cyklu České televize se Rudolf Havlík vydává za polární kruh na souostroví Špicberky, kde sídlí česká arktická základna Josefa Svobody. Společně s českými vědci divákovi ukáže arktickou přírodu i místa, která jsou ještě zcela izolovaná. Dále budou k vidění ledovcové jeskyně, psí spřežení, polární lišky i vědecké výzkumy. Protože autora zajímá, jestli svět směřuje k nenávratným změnám, které

mohou lidstvo ohrožit, zda doopravdy existuje globální oteplování a hledá odpovědi na dalších otázky, které hýbou společností už několik let, vydal se na cestu k pochopení na různá místa planety Země.

2. díl – Do hlubin planety Země

Druhý díl přírodopisného dokumentárního cyklu Na vlastní nohy míří do Indonésie. V modravých hloubkách se režisér Rudolf Havlík vydává po stopách mořských legend a přírodních krás tropického ráje. Zemi sopek a blankytně modrého moře štáb navštívil v době, kdy se k životu probouzela sopka Agung. Cesta zavede diváka až do kráteru sopky Ijen, kde dodnes dělníci dobývají síru.

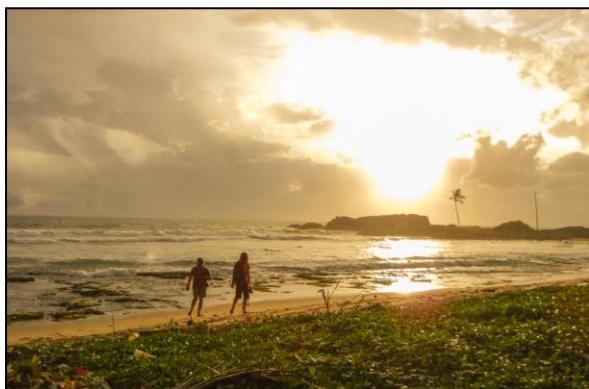
K vidění budou ceremonie v hinduistických chrámech, malebné vodopády i tajemné chrámy, které dodnes zůstávají záhadou. To právě dobrodružství ovšem čeká až pod mořskou hladinou, kam se štáb vypravil za vzácnými živočichy.

3. díl – Kletba nefritového draka

Třetí díl dobrodružného dokumentárního cyklu Na vlastní nohy zavede diváka na tibetskou náhorní plošinu. Režisér Rudolf Havlík se vydává na nebezpečnou cestu do vysokých hor, aby našel místa, kde jsou potomci lidí z kmene Naxi, kteří žili tisíce let v souladu s přírodou. Navštíví Soutěsku tygřího skoku i tajemné kláštery. Někde tady v horách podle staré legendy odpočívá pod zemí obrovský nefritový drak, a kdesi hluboko v horách

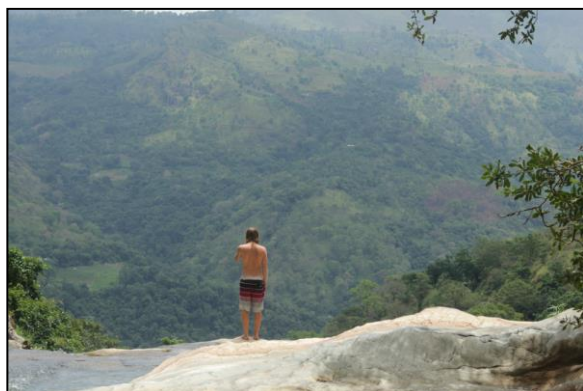
leží země zaslíbená, která trápi generace cestovatelů a dobrodruhů, říše Šangri-La. Podaří se ji najít? Legendy ožívají v příběhu plném napětí a dobrodružství.

4. díl – Poslední sbohem

Ve čtvrtém dílu dobrodružného dokumentárního cyklu Na vlastní nohy se režisér Rudolf Havlík vydává k Indickému oceánu v době, kdy zde hnízdí mořské želvy. Říká se o nich, že pláčou, když kladou svá vejce. Jedna skupina lidí tvrdí, že je to díky slané mořské vodě. Druhá skupina si zase myslí, že je to proto, že té noci matky navždy opouštějí svá nenarozená mláďata. Štáb se také

Podíval na kaučukové farmy, k panenským vodopádům, do hlubokých dolů a do modravých hlubin za mořskými obyvateli.

5. díl – Honba za klenotem džungle

To pravé dobrodružství číhá v džungli. Právě tam odpočívají legendy, tajemní tvorové, ztracené jeskyně a zapomenuté chrámy. V pátém dílu se Rudolf Havlík vydá do deštného pralesa za živým klenotem džungle. Vypraví se do tmavých jeskyní

na Filipínách, kde se dá potkat největší pavouk na světě. Podnikne cestu za tajemnými tvory, vodopády uprostřed zelené krajiny a do neprostupné džungle, ve které se dají zažít neuvěřitelná dobrodružství. Objeví i malého tvora, kterého je ve volné přírodě velmi těžké najít. Je to nártoun filipínský.

Kontakt pro média

Kryštof Diatka
Tel.: (+420) 732 087 524
Mob.: (+420) 736 525 809
krystof.diatka@ceskatelevize.cz
www.ceskatelevize.cz

Fotografie

<ftp://ceskatelevize.cz>
pavel.kral@ceskatelevize.cz

